

På to ben med lampe og pilekogger

af Lone Ebbesen

-“Jeg glæder mig sådan til at få Eyla hjem”.
- “Ja, så skal Parsifal op på to ben igen”.

Hvis nogen havde hørt det replikskifte mellem Lise Vigsø og mig, havde de vel anset det for at være endegyldigt bevist, at vi ikke er rigtig kloge nogen af os. Og dog dækker det over en virkelighed, der er meget nærværende i begge vore kattehold.

Vi, der lever med Siamesere og/eller Orientalere, ved jo, at de hver især har deres helt egen personlighed. Alle kan berette om enten ekstremt kærlige, legesyge, stædige, kontaktsøgende, herskesyge, rethaveriske, eller selvhævdende siamesere. Vi kender dem så godt alle sammen, og fælles for dem alle er, at de giver stærkt udtryk for deres personlige karakter.

Men der er én ganske særlig slags personlig karakter, som jeg til dato kun har mødt hos to eksemplarer: Den ekstremt omsorgsfulde og medfølelse siameser. Jeg ejer selv den ene: Natasha Al Kattá (SIA b) - den anden bor hos Lise: Smukke Siam's Lilla Parsifal (SIA c). Begge har den fantastiske egenskab, at de trøster og beskytter enhver kat, der måtte have brug for det, uanset hvilke omkostninger det kan have for dem selv. Hvis de var mennesker, ville de uden tvivl stemme på Enhedslisten og være faste indsamlere for både Røde Kors og Flygtningehjælpen.

Parsifal - en lillamasket Robin Hood

Det var i en samtale om, hvordan Parsifal kan optræde som en anden Robin Hood, at Lises søster udbød: “Jeg ser ham for mig med pilekogger og det hele - og så er han naturligvis på to ben”. Og sådan må man forestille sig, at det går til. Når pligten kalder, finder Parsifal sin grønne hat frem og spænder pilekoggeret på ryggen, og idet han træder ind på scenen, rejser han sig op og går på to ben. Han er med andre ord helt forandret.

Skæbnen har handlet temmelig ublidt med Lises kattehold, og Manden med Leen har høstet alt for ofte og sendt højt elskede katte afsted til Regnbuebroen. Derfor har Parsifal fået betroet en ny killing hvert eneste år. To Russian Blue og tre Orientalere har han opdraget, og i øjeblikket har

han travlt med at integrere Eyla, en voksen hunkastrat, der er endda kun forstår tysk.

Billedet er det samme hver gang: Den nye, der har sit eget værelse den første tid, hvæser af skræk, når Parsifal træder ind ad døren, men det ignorerer han med den største overbærenhed og giver sig til at snuse den fremmede an. Der er mange ting at undersøge: Dens sidste liggested, madskålen, bakkens indhold o.s.v. og efter en tid bliver den nye også lidt trygkere ved situationen. Så er det på sin plads at rykke lidt nærmere, og snuse mere direkte til den pågældende. Den må gerne hvæse, hvis den synes; Parsifal ser blot den anden vej og viser sin venlige imødekommenhed. Ingen kat kan stå for Parsifal ret længe og da slet ikke en, der har hårdt brug for en ven i de nye og fremmede omgivelser. Snart ligger Parsifal pels mod pels med den nytilkomne, så den kan tage lugt af ham og på den måde hurtigere kan blive en del af flokken.

Efter nogle dage kommer så det store øjeblik, hvor den nye skal introduceres for resten af huset. Nu passer Parsifal på! Han viger ikke fra den nyes side, og skulle der - ved et uheld, forstås - undslippe en af husets andre katte et hvæs, stiller han resolut sin egen krop imellem for at sikre, at det ikke udarter til korporligheder. Det siger sig selv, at der ikke går ret lang tid, før den kat, der søger optagelse i flokken, får lov til at ligge med i katteklumpen. Til at begynde med måske nok med Parsifal som formidlende mellemlid, men inden længe er den nye blevet en af vennerne, og Parsifal kan gå ned på fire ben igen - lige til der atter bliver brug for ham.

Det er ikke omkostningsfrit for Parsifal at vise sin omsorg. Hver gang, han har integreret en ny kat, er han blevet syg. Hans tarmsystem er ikke så modstandsdygtigt, og de fremmede bakterier har

slået hans mave i stykker hver eneste gang. Men det afholder ham ikke fra at stille op, hver gang der bliver kaldt.

Natasha - en chokolademasket Florence Nightingale

Når Natasha skal op på to ben, finder hun sin lampe frem og binder en lille hvid kappe om hovedet. Hun har sit kald som Florence Nightingale.

Natasha kender alle Parsifals rutiner, og lige som han mestrer hun indslusningens vanskelige kunst. To gange har hun taget imod en fremmed killing. Det er så nemt: Hun bilder dem ind, at hun er deres mor og så adopterer hun dem. Da Quanna kom hertil - træt efter den lange rejse helt fra Holland - gik der mindre end en time, så lå hun trygt og godt og sov i Natashas favn.

Noget længere tid skulle Natasha bruge på at få husets andre katte til at affinde sig med de to voksne katte, der kom anstigende, efter at deres ejer var afgang ved døden. At den ene var født her i huset, gjorde i den forbindelse ingen forskel. De andre katte så med umilde øjne på Natashas forræderi og hvæsede og knurrede både af de nye og af Natasha, der jo tog lugt af de fremmede. Men Natasha holdt stand, og det lykkedes til sidst at skabe ro i flokken.

Natasha har en særlig evne for at se, hvornår en kat er syg. Jeg opdagede det første gang, da hendes søn Archie havde en tarminfektion. Da han havde det allerværst, lagde hun sig beskyttende oven på ham - måske for at holde ham varm - og dyrlægen gav hende ret: Archie var meget syg.

Heldigvis har hun kun haft få lejligheder til at vise denne adfærd, men hver eneste gang har det været alvor. Værst var det den aften, Bimmer var blevet opereret for livmoderbetændelse. Hun følte sig ret kold, og Natasha lå oven på hende. Jeg forsøgte forgæves at forhindre hende i det, fordi jeg mente, hun var for tung for Bimmer, og først efter nogle timer søgte jeg dyrlæge. Da var det for sent. Bimmer døde i nattens løb.

Efter den episode har jeg vænnet mig til at betragte det som et symptom i sig selv, når Natasha lægger sig oven på en af de andre, for hun opfører sig som regel deres svaghed hurtigere end jeg. På den måde kan jeg håbe på at komme rettidigt afsted til dyrlægen. Når den syge så kommer hjem igen, og måske er rekonvalescent efter en operation, kan man regne med at finde Natasha liggende sammen med den. Hun varmer og trøster og viger ikke fra dens side.

Kattefødsler er et kapitel for sig. Her er Natasha virkelig i sit es. Da Quanna fik sit første kuld, var det Natasha, der smidiggjorde fødselsåbningen med tungen. Hun kunne se, at Quanna var for tyk til at nå. Den første killing blev ordnet af Natasha, mens Quanna så interesseret til. Så lærte hun det og ordnede selv resten. Ind imellem hvilede hun med hovedet på Natashas mave. Det siger vel sig selv, at Natasha lå med i fødekassen, indtil de små var begyndt at spise selv.

Et fælles projekt

Mens jeg skriver dette, er Quanna drægtig igen, og hvis hun indfrier mine og Lises forhåbninger, ruger hun blandt andet på en smuk lille orientalerhund, der skal hedde Rosamunde og være Lises nye udstillingskastrat. I givet fald vil hun blive Natashas og Parsifals hidtil eneste fælles projekt. Hun vil komme til verden med Natasha som jordemoder - og 12 uger senere vil hun flytte ind hos Lise med Parsifal som værge.

Parsifal og Natasha har aldrig mødt hinanden, men jeg er ikke i tvivl om, hvad der ville ske, hvis man lukkede dem sammen: Parsifal ville omgående finde sit pilekogger og Natasha sin lampe, og så ville de rejse sig og gå på to ben begge to - for hinanden!